

Офицеритѣ се изсмѣха и оставиха Бобцова и пѣтела му.

Тѣй се и случи: на слѣдующия день при пѣтела имаше двѣ кокошки.

— Ну, Бобцовъ! Глѣдай кокошкитѣ да снесатъ яйца, за да не купуваме отъ Румжнkitѣ, каза Стесель Бобцову.

— Има, ваше благородие, има вече двѣ яйца и той извади отъ колата двѣ яйца и ги показа на офицеритѣ.

По нѣкой пжтъ се случваше, че не пѣтелъ, но теле, овца или свиня случайно се намираше на обознитѣ или артелни кола, но за това и постоянно постжпваха жалби отъ страна на населението. По тая, именно, причина началството не веднѣжъ отдаваше заповѣдь въ приказитѣ, да се не допускатъ подобни „шалости“, а виновнитѣ строго да се наказватъ.

Чакахме заповѣдь за трѣгвание, но, вмѣсто това, въ 9 часа послѣдва такава, да се вари обѣдь и вечеря, отъ което се разбра, че ще ноцуваме тукъ.

До каква степенъ нѣкои отъ офицеритѣ отъ 3 я дружина бѣха несправедливи, неделикатни не само къмъ опълченцитѣ, но и къмъ своитѣ другари—офицеритѣ — Българи, и си позволяваха да оскърбятъ тѣхното национално чувство, служи за доказателство слѣдующето. Бѣхме се събрали за обѣдь. Поручикъ Астафьевъ, ординарецъ при Генералъ Столѣтова, разказваше, че двама офицери отъ Н. пѣший полкъ, имената на които нарече, били постжпали въ болницата само и само да не взематъ участие въ боя при прѣминуването Дунава. Това ми се показа невѣроятнo, толкова повече, че въ опълчението и офицери и долни чинове жаждаха часъ по скоро да попаднатъ въ бой. На това Штабсъ-Капит. Усовъ забѣлѣжи:

— Главата си давамъ, че тѣзи офицери сж били Българи! — Ето, не ли ги виждате? И той показа на опълченцитѣ: Русситѣ на Дунава убити, нашитѣ юнаци тукъ въ несвѣсъ падатъ; тамъ ранени, тукъ отстанали; тамъ Русситѣ отстжпватъ, а тукъ храбритѣ Българи съвсѣмъ изчезватъ.